

El pare de Romeva: «Fins quan haurem de continuar posant llaços grocs?»

Jordi Romeva, activista de l'ANC a les Terres de l'Ebre, demana a l'ANC i Òmnium que impedisquen el trasllat de presos polítics a les presons espanyoles

El pare de l'exconseller, Jordi Romeva, a la dreta, amb el seu fill i la diputada ebrencana Irene Fornós, en una imatge d'arxiu. | @IreneFornos

Jordi Romeva, pare de l'exconseller d'Exteriors Raül Romeva, membre de l'ANC de les Terres de l'Ebre, Òmnium Cultural i l'Associació de Municipis per la Independència, ha publicat una carta oberta a Vilaweb dirigida al presidents d'estes tres entitats, Elisenda Paluzie, Marcel Mauri i Josep Maria Carreras en la qual demana impedir el trasllat dels presos a Madrid per ser sotmesos a judici oral com a responsables del referèndum de l'1 d'octubre i la posterior declaració d'independència. Jordi Romeva defensa ?rebel·lar-nos contra el judici? perquè ?si tornen a les presons espanyoles, a banda les humiliacions que hauran de suportar mentre duri el judici, la cosa més probable es que s'hi quedin?.

?Fins quan ens hem de ?carregar de raons'?, fins quan haurem de continuar posant llaços grocs?. fins quan haurem de continuar interpretant el ?Cant dels ocells' o ?L'estaca', de totes les maneres imaginables?, fins quan continuarem arrossegant aquesta angoixa??, es pregunta el pare de l'exconseller empresonat, que residix des de fa anys a Masdenverge.
?Ja sé que hi ha qui pensa que el judici s'ha de fer per posar en evidència l'estat espanyol. Fins i

tot ho pensen alguns dels encausats i els seus advocats. Però jo no puc compartir aquest punt de vista. El judici no es fa tan sols a les nou persones empresonades. Elles han estat, estan i continuaran estant a la presó, d'acord; però som molts més els qui també ens sentim empresonats i ens sentirem jutjats i condemnats i que també tenim dret d'opinar i de negar-nos a acceptar que aquesta manca de llibertat es mantingui indefinidament.?, exposa en la carta oberta.

Jordi Romeva es mostra favorable a impugnar el judici i fer tot el que siga possible per aturar-lo, per dos raons, apunta: ?Per dignitat; la dels presos i la dels seus defensors, però també per la de tots els ciutadans de Catalunya que ens vàrem manifestar el 20 de setembre davant el Departament d'Economia, que vàrem organitzar el referèndum del primer d'octubre i hi vam votar, que ens vàrem mobilitzar el 3 d'octubre i que vàrem riure i plorar el 10 i el 27 de d'octubre. Considero que si els acusats i els seus advocats actuen com en un judici normal, que fos seriós i tingués les garanties homologades, acceptaran de facto totes les irregularitats comeses per la justícia espanyola, i ells i nosaltres en reconeixem la validesa. A més, exposa ?no es pot oblidar que tenir els presos a Estremera, Soto del Real o a Alcalá Meco va implicar per als presos i per a les seves famílies i amics conseqüències econòmiques, físiques i psicològiques greus i m'angoixa la possibilitat que aquesta situació es repeteixi, perquè si tornen a les presons espanyoles, a banda les humiliacions que hauran de suportar mentre duri el judici, la cosa més probable es que s'hi quedin.?

Una angoixa, sosté, ?compartida per persones que d'una manera constant, sense defallir, canten, fan música, fan curses, recullen diners, es manifesten cada dia, cada setmana, cada mes, de ja fa més un any, a les places, als carrers, davant els ajuntaments dels pobles i ciutats de Catalunya, per demanar l'alliberament dels presos i el retorn dels exiliats?.

Per tot, s'adreça als representants de les entitats cíviques ?que heu estat referència en el moviment independentista?, i no al govern, al parlament o a les formacions polítiques, ?perquè considero que ara tenen unes altres prioritats: intercanviar-se càrrecs, nomenar caps de llista i preparar candidatures per a les eleccions vinents (en llistes separades, no fos cas); discutir si els diputats segrestats poden cobrar la nòmina o si poden votar (de moment ni una cosa ni l'altra); negociar el pressupost (amb dèficit fiscal inclòs); o senzillament esperar, esperar que arribin les inversions econòmiques i en infraestructures que fa anys i panys que l'estat espanyol reté; esperar que l'Agència Tributaria Catalana sigui operativa; esperar que es faci el judici i que es dicti la sentència; esperar que s'ampliï la base social, etc.?

?Sóc de les persones que penso que, si esperem que comenci el judici, ens haurem tornat a equivocar. Del començament del judici fins que es publiquin les sentències (que ja sabem que seran condemnatòries), fins que es pugui accedir a la justícia europea i resolgui, fins que la justícia espanyola se'n doni per assabentada i, sobretot, fins que la prengui en consideració (cosa que dubto), poden passar molts i molts anys?, advertix.

?I com que no reconec aquesta justícia i no accepto aquest judici, no vull que tornin a les presons espanyoles. Ni els ploro ni els reivindico, els vaig votar lliures i els vull lliures, amb les seves famílies i els seus amics i tornant a treballar, si ho decideixen, al servei de Catalunya.?, apunta.